

Opazke.

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici Torrente, 12. Vsak list mora biti frankiran. Rokopisi se ne vračajo.

Inserati

Inserati (razne vrste naznanila in poslanice) se zaračunajo po pogodbi; pri kratkih oglaših z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 nov.

Naročnino, reklamacije in inserate prejema upravništvo, ulica Torrente 12.

EDINOST

Edinost.

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1 uri popoldne.

Cena

Cena z a vse leto s prilogo 7 for., za pol 3 for. 50 nov., za četrt leta 1 for. 75 nov. — Edinost brez priloge stane za celo leto 6 for., za pol leta 3 for., za četrt leta 1 for. 50 nov. — Posamezne številke se dobivajo pri opravištvu, v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 6 nov.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

V edinosti je moč.

ALELUJA.

Čemu bi primerjali današnje veselje? Vstajenja dan je in občega veselja dan, srčne, tajne radosti za one ljudi, koji še imajo in spoznajo v sebi čut, ki jih veže na drugo notranje življenje. Povsod razlega se radosten vsiklic aleluja! vstajenja dan, je dan radosti. In res narava polagoma vstaja od svojega zimskega spanja, popovje na drevesih se polagoma spreminja v zeleno, nežno perjice; gozdovi se preoblačujejo v zeleno suknjico — v znak radosti; ptički po ozračju veselo prepevajo v znak radosti — sploh vse raja in vse se veseli nad vstajenjem, nad probujenjem narave; pravoverni kristijan hiti, vabljen od lepo donečih zvonov, v cerkev proslavljat in molit Boga — vstalega od smrti.

Praznik vstajenja je za človeštvo zelo važen in velike pomembe; strinja se v njem več simboličnih pomenov; spomina ga na sedanjest in minolost, spomina ga na veselje in na žalosti. Žalosten in turoben je bil čas pred tem praznikom, čas molitve in promišljevanja — tem veselejši je čas vstajenja!

Poglejmo, kako nas lahko spominja ta praznik tudi nezgod in veselja našega naroda. Vstajenja dan je nam napočil uže pred leti; davno je uže, odkar so začeli naši prvoborniki orati ledino na našem literarnem in političnem polju. Borili so se ter navduševali svoje rojake k prebuditvi in probujenju. Navduševali so jih sicer krepko ter jim pred oči stavili pravo spoznanje in koristi, predočevali jim tužno njih stanje, budili jih k vstajenju.

PODLISTEK.

Trst v praznikih.

Kako radostno se spominjam otročjih let, ko sem v svojej rojstvenjvasi z drugimi otroki poskušal veliki teden svojo „razgetuljo“ in „tablico“, ki je vse leto pod kašo mirno počivala. To bomo ropotali, in res ropotanje se je začelo na veliko sredo in nehalo veliki petek zvečer. Veliko soboto smo mi otroci imeli veliko posla v kuhinji; dekla nam je pisala piruhe, mati so delali gibanice in „menihe“; zvečer za procesijo pa smo šli od daleč gledat, kako Ščurkov Jože komandira svojo baterijo, ki je gmela ves čas, ko se je procesija pomikala po vasi. — Na veliko nedeljo smo sekali piruhe in pomerance, potem smo šli k velikej maši in smo s posebno slastjo poslušali latinsko mašo, katero je oče Lavriček navadil svoje pevce; on sam je godel klarinet, brat njegov škant, stari Brvinec gozdni rog, Tončkovcev Tone trombo in njegov brat menda trombon; to so vam bili akordi! Ali nam je bila to angeljska muzika. — Mati Lavričkova so peli alt, fletna Pepca Lavričkova je pela sopran, in posebno dopadal se nam je solo v začetku „Tan-tum ergo“. Ko smo šli iz cerkve, vsi smo občudovali primadono Pepico in ona je memo nas šla ponosno, kakor kaka kraljica. O srečni, srečni časi! — Ko smo postali študentje in prišli za velikonoč na vakance, takrat smo uže bolj dejansko posezali v svete slavnosti, „gospod“ so nas povabili, da jim bomo pomagali peti

Ali pri vsem tem mi še vedno vstajamo; še se nismo popolnoma prebudili iz globokega spanja, v koje je bil zavrt od starodavnosti sem naš narod; naredili smo sicer lep korak k zavedanju in prebuditvi, a zadobili nismo še vsega, kar nam po božjem in človeškem pravu pristuje!

Česa bi nas moral tedaj spominjati slovesni ta praznik? Prve prebuditve in onih srčnih prvobornikov, ki so nevstrašeno se postavili nasproti kljubujočemu tujstvu ter žrtvovali se v namen, da obteženemu svojemu narodu pridobe one pravice in prostost, katero uživajo ostali narodi. Pri tem bi nas pa moralo napoljnjevati tudi upanje do boljše prihodnjosti, do časov namreč, ko bodo naše želje izpolnjene ter bodemo uživali popolne pravice.

Und was die innere Stimme spricht, Das täuscht die hoffende Seele nicht. Pravi nemški pesnik. Kar nam narekuje notranji glas namreč, da i nam pridejo boljši časi, naj nas ne vara v našem upanju do njih. Dan pa, v katerem se drugi narodi spominjajo svojih lepih minolih časov, naj nas vzbuja na delo: krepko naprej na začetju poti in smoter nam ne uide!

In res, ako se ozremo po slovenskem obzorju okrog: kaj se nam pokaže novega; nas je li kak napredek povzdignol na stališče drugih narodov; smo li v političnem in ekonomičnem obziru napredovali?

Osoda je nam Slovencem skoraj vedno enaka; minolo je leto od zadnjega vkrsa, od zadnje aleluje, ali na političnem polju smo vedno na istem stališču; v šoli vlada še vedno tuji jezik; v uradu se z nami občuje

„bilje“, točno smo se deležili z vaškim učiteljem vred tega petja, ljudstvo nas je radovedno gledalo in si šepetalo o naše učenosti, a mi smo ponosno gledali na ljudstvo v cerkvi z vzvišenega stališča. — Nekateri starejši gospodje so nas sicer nekam porogljivo imenovali „kanonike“, toda to nas je malo brigalo in južina pri „gospodu“ po končanem cerkvenem opravilu nas je dovolj odškodovala za take in enake opazke. — Drzni smo pa tudi bili mi in naš pevovodja, vaški učitelj. Na nek veliki petek smo se lotili Palestrinovega „miserere“, ali jojmene, kak stok je bil to; mešalo se je nekam čudno; ali mi smo do konca peli, potem pa porogljivcem zatrjevali, da se mora tako peti. Nekateri so nam verjeli, drugi z ramami majali, ali vse to nas še ni strašilo, da smo tudi na veliko soboto, pa v mešanem zboru, pri procesiji peli in ponosno korakali na strani Bajcove Mieke, Kranjeve Rezike itd. — To so bili časi, kakoršnih ne bo nikoli več. — In v resnici, kaj je lepšega na svetu, kakor velika noč na deželi, ki pušča vsakemu toliko najslajših spominov. Žalibog, da tudi na deželi ni več tiste prisrčnosti, tistega nedolžnega veselja, kakor nekaj. Tako neskaljeno i čisto veselje se morda nahaja le še v hribih, daleč od večih mest.

Ali uže spomini na te lepe čase obude v srcu človeku neko otožnost, posebno ako človek živi v mestu, in še celo takem mestu, kakor je Trst. — Tudi tukaj vidimo vse cerkvene obrede v prelepih hramih božjih, slišimo krasno petje, Palestrinov „miserere“, ki nam pretresa živce; ali vse to je le mrtvo, ni za ljudstvo, ki

še vedno v tujščini, niti smo se mej seboj od lani sem kaj bolj prebudili, ampak še vedno vlada mej nami razpor, še vedno se nahajajo mej nami nemarneži in egoisti!

Oh, da bi mej nami ne vladal trdosrčni ogoizem, ampak lepa složnost: tedaj bi tudi slovenskemu narodu prisijal dan popolnega vstajenja z obtežujočih spon!

Letošnja velikonoč spodbujati bi nas tedaj morala k delu; še mnogo leži ledine neizorane, ki tirja delalcev. Mi vstajamo — to spoznavajo tudi sosednji narodi ter se boje našega popolnega vstajenja, ker tedaj bodo morali od krivic odmeknoti. K delu tedaj, da priborimo milemu narodu to, kar drugi narodi uže tako dolgo uživajo.

Pred vsem bi želeli bilo, da se nam konečno podeli pravica v šolah in v uradih. Uboga slovensčina je še vedno zametovana iz kota v kot; kar se nam je dosedaj dovolilo, privolilo se je zgolj iz usmiljenja, ne pa iz pravicoljubnega obzira. Dovolili so se nam mrvice tudi v cesarskih uradih, ali žalibog, med nami ni še pravlega zavedanja, kajti poslužujemo se pri vsem tem še dalje radi tujščine. Vstati bi tedaj morali iz našega spanja, zavedati se bolje našega rodu in pravic ter biti ponosni na krasni svoj jezik in običaje. Dokler ne bode pri nas narodnost in navdušenost do nje postala nekaj opravičenu fanatizem ter ne bodemo s ponosom kazali na svoj jezik in narodne ustave, nismo še vstali, nismo še postali dozorel narod.

Glejmo navdušenost pri drugih narodih; zadnja pretvarja se čestokrat v divji fanatizem in zagrizlost. Take navdušenosti sicer mi ne pripravljamo,

bi vse to tako z globokim prepričanjem uživalo, kakor na deželi. Ljudje res vrejo v cerkve in iz cerkev, toda večinoma so to le zijala; vsaj pri mestnej mladini je le redkokrat verski čut tako globoko vkoreninjen, da bi nje srca uživala lepoto srčnega versta. — In pa v Trstu, mestu največjega materijalizma! — Tukaj so vam pravi kontrasti. — Iz cerkve naravnost v gostilno občudovat kneginjo Pignatelli, ki je postala natakarka v pivarni, in plemenito natakario hodi vse gledat, kakor bi bilo to res kaj vzvišenega, ako se modra kri spozabi in postane predmet škandalov. — Kaj dokazuje vsa epizoda Pignatelli, ki je v Trstu toliko hrupa delala? — Nič drugega, nego to, da ni vse plemenito, kar je modre krvi, nego plemenito je ono, kar se odlikuje po blagočutečem srcu, po vzvišenem mišljenju. Tržaška mladina pa ne pozna tega, njo vodi le čisto navadna radovednost; zato pa jo vidimo tako enostransko odgojeno, prisegajočo na evangelje, ki se zove „Il Piccolo“. — Ta listič je zagnal za praznike, kakor znano, krik zaradi slovenskega napisa na trž. postaji hrpeljske železnice in to ne toliko iz prepričanja o stvari, ampak le več zaradi reklame. — No, tržaški mob prijel je za trnek in čifuti od „Piccola“ se smeje. — Ker pa se je vtikal v politične stvari ta list brez kaveije, ustavilo ga je državno pravdištvo za praznike in jeden dan ni mogel več izhajati. Toda Lahoni so bili hitro pri rokah in so listu v 12 urah preskrbeli kaveijo za 6000 gl. — Slaba stvar v Trstu dobro raste in tako je tudi „Piccolo“ za piruhe dobil kaveijo, da bo odslej še bolj rogovilil,

kajti ona je bolj lastnina narodov neomikanih in nezrelah, a zdrava navdušenost mora obdajati nas vse ter nas spodbadati k spoznanju in zavesti.

Tudi v drugih koristnih ustanovah in pripravah, ki morejo blagostanje narodov povekšati, nismo v zadnjem letu napredovali. Društva, ustanovljena v namen narod buditi in ga mikati, vedno so še skoraj na istem stališču, samo prekornostno društvo sv. Cirila in Metoda na šolskem, in društvo sv. Mohora na literarnem polju ste nekoliko napredovali; prvo ustanovivši si raznih podružnic (med katerimi dve tudi v Trstu) in zadnje pridobivši si novih udov iz raznih stanov.

Probujeni spravili so se naši predniki z veliko navdušenostjo in srčnostjo na delo, na oranje narodne ledine. Nekoliko se je od tedaj spremenolo politično naše obzorje; priborili so nam vsaj dobro pot; na delo tedaj, da si priborimo še ostale pravice, ki našemu narodu pristojajo!

Letošnja aleluja spominjati nas tedaj mora našega naroda ter nas spodbujevati k delu za pridobljenje nam pripadajočih pravic!

Občni zbor tržaške moške podružnice Sv. Cirila in Metoda

(Konec.)

Poročilo tajnikovo je zbor se zahvalnostjo in živim odobravanjem vzel na znanje.

Na to povabi načelnik gosp. denarničarja, inženirja Živca, da poroča o denarnem uspehu podružnice.

Gosp. Živic poroča tako-le:

nego je doslej. — Za praznike nam je tudi uradni list „L'Adria“ porodil sinčka, ki se zove „Il Corriere“, in se nam pokaže vsaki dan opoldne; iz vedenja tega nepotrebnega sinčka vidimo, da je namenjen reklamni, da namreč nekaterih pekov „pince“ in „preznice“, nekaterih vinotržcev vino hvali itd. Zato pa je prejel za praznike nekda pine na cente, boteljka pa na stotine. Temu pač ni treba voščiti veselih praznikov. Še drugo Danajevo darilo smo prejeli, namreč vsakdanji listič „L'Arena“, ki pa bi se moral klicati po babjem kvartirju v Trstu „La Rena“; zgrešil je ime in zgrešil tudi pot.

Za praznike tudi naši starejši lahonski listi kaj slastno obirajo nas Slovence. — Vznemirjeni so zaradi nadpisa, zaradi slovenskega jezika v obrtniškeji šoli, katera ima še le priti in zato so se spravili v zadnjem času na nekega slovenskega kavarnarja in na slovenske služkinje; gospodarju kavarne „Commercio“ se namreč Šalobarda roga radi tega, ker on in njega markerji govore slovensko, konečno pa straši kavarnarja s tem, da nasvetuje svojim, naj ne hodijo v to kavarno, češ, da bode potem morala propasti. — O revše, v tej kavarni je prečisti zrak za Šalobardovce, to verujemo in stavimo, da kavarnar sam rad vsakemu Šalobardovcu na vratih daruje 10 soldov, da ne stopi v njegovo kavarno. Kavarna „Commercio“ ne potrebuje podpore Lahonov in nje gospodar stoji trdnjeje, kakor marsikak kavarnar v Trstu. Ad vocom: „kavarna propade“, naj služi Šalobardi le to, da je propala kavarna Litke, da je uže enkrat propala kavarna „Stella polare“, in baš

